

En borde inte sova

GUSTAF WENNERBERG

1. En bor-de in-te so-va, då nat-ta fal-ler på, för
tänk så myc-ke stjär-ner som blän-ker i det blå. Då
ä så tyst å stil-la. Te so-va vu-re il-la. Ja
vand-rar mi-na vä-gar ö-ver slätt å gen-om skog å
stjär-ne-ra di föl-jer mej, så säll-skap har jag nog.

2. Då säjs att di ä tusen mil å mer ändå från oss.
Än brinner di mä städtit sken, än flammor di som bloss,
som silver å kristaller
nu deras gnister faller,
å en å annan flämtar te, när ho har brunne ut.
Så faller ho. Då blir då som e strimma rök te slut.
3. En kan'le allri drömma så grant å underbart
som själva natta ter sej, då stjärner lyser klart.
Då ä som om då hördes
ett silverspel som rördes.
En borde inte sova, när natta faller på!
En borde si på stjärnera . . . En borde vara två.

»Jeremias i Tröstlöså»